

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.260/2012/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. május hó 31. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 18.B.1645/2011/29. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 5 (öt) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 6 (hat) évre enyhíti.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. június 19. napján kelt 18.B.1645/2011/29. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 166.§ (1) bekezdés).

Ezért öt 6 év börtönbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Egyúttal elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 14.Bk.43.847/2008/2. számú végzésével kiszabott 6 hónap fogházbüntetés és a 29.B.34.241/2010/12. számú ítéletével kiszabott 10 hónap börtönbüntetés végrehajtását is.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása, a bűnjelek és a bűnügyi költség tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.66/2012/3. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének tanácsülésen történő helybenhagyását indítványozta. Bejelentette, hogy az esetlegesen tartandó nyilvános ülésen nem vesz részt.

A vádlott a 2013. február 19. és 2013. május 10. napján érkezett beadványában egyaránt azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem kutatta fel a tanúkat, nem vette figyelembe az orvosszakértő azon véleményét, hogy nyolc napon belüliek a sérülések, ő pedig magát védte két agresszív ember ellen, akik azért mentek oda hozzá, hogy megverjék, ahogy azt korábban is megtették és nem azért, hogy szóvá tegyék a telefonfülke elfoglalását. Ártatlanságát hangsúlyozva kifogásolta azt is, hogy az elsőfokú bíróság többet foglalkozott a korábbi ügyeivel, mint a jelen ügygel.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a már korábban is előterjesztett bizonyítási indítványt - a sértett, valamint a helyszínen jelenlevő és a bíróság által meg nem hallgatott tanúk megidézését és meghallgatását - és a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Azzal érvelt, hogy a vádlott elismerte a sérülés okozását, de jogos védelmi helyzetre és arra hivatkozott, hogy még eshetőleges szándéka sem volt a sértett életének kioltására, az eszköz tekintetében pedig a vádlotti előadást a szakértő sem cáfolta. A meghallgatások elmaradása miatt nem tisztázható a vádlotti szándék, nem állapítható meg megalapozott tényállás, mert a tanúvallomások ellentmondásosak voltak, a tanúk között összebeszélés is lehetett, mert a sértett és a tanúk egy társaságot alkotnak, volt lehetőségük az összebeszélésre annak ellenére, hogy a sértettet még a kórházban meghallgatták. A legtöbb tanú csak a sérülést látta, magát a cselekményt nem, az egyetlen tárgyaláson meghallgatott tanú pedig eltérő vallomásokat tett. Mindezekre tekintettel elsődlegesen jogos védelem címén a vádlott felmentését, másodlagosan, arra is figyelemmel, hogy bizonyosan, a tényállás alapján is, kétséget kizáróan csak az életveszélyt okozó testi sértés állapítható meg és a vádlott személyi körülményeire, így betegségére, eltartottjaira és az elkövetés körülményeire tekintettel enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

A vádlott előadta, hogy a nyugdíja felével támogatta az élettársát, nyilatkozott betegségére és arra, hogy jelenleg gerincsérvvel és ferdüléssel kezelik, nehezen mozog.

Felszólalásában kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az általa elmondottakat sem a kés, sem a ruházat tekintetében, sem azt, hogy őt támadták meg, nem ő, hanem a sértett az agresszív. Ártatlanságát hangsúlyozta és csatlakozott a védője által előadottakhoz.

A bejelentett fellebbezések részben, enyhítést célzó részükben alaposak.

Az ítélet tábla a vádlott és védője fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§-ának (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Törvényesen került sor a Be. 296.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a sértett és a tanúk vallomásának a felolvasására. A tanúk hajléktalanok, az elsőfokú bíróság mindent megtett a felkutatásuk érdekében. A sértett és a helyszínen jelenlevő hajléktalan, jelenleg is ismeretlen helyen

tartózkodó tanúk meghallgatására a nyomozás során az eljárásjogi szabályok megtartása mellett törvényesen került sor, ezért az ítélőtábla a tanúk másodfokú eljárásban történő meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt, mint szükségtelent elutasította.

Az elsőfokú bíróság a lehetséges körben, kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében értékelte, a logika szabályainak ellent nem mondóan mérlegelte, tényből tényre is helytállóan következtetett.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság lényegében megalapozott, a Be. 351.§-ának (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg.

A tényállás csak személyi részében szorul kisebb kiegészítésre és pontosításra.

Az ítélőtábla a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata és az iratok tartalma alapján a Be. 352.§-ának (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint egészíti ki és pontosítja:

A vádlott nyugdíja fele részét fordította kiskorú gyermekei tartására. A vádlottat a bv. intézetben jelenleg gerincsérvvel és gerincferdüléssel kezelik.

Az ítélet 2. oldal 4. bekezdésében feltüntetett jogerős ítélet száma helyesen 29.B.34.241/2010/2.

A fenti kiegészítéssel és pontosítással a tényállás megalapozottá vált, következésképp ez a tényállás a Be. 352.§-ának (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, mely körben és miért fogadott el, és mely bizonyítékokat, mely körben és miért nem tartott valónak.

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban törvényesen alapította a tényállást elsődlegesen a sértett és tanú2 vallomására, kizárva ezzel a jogos védelemre vonatkozó vádlotti védekezést.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 4. oldal 8. bekezdésétől az 5. oldal 4. bekezdésig részletesen foglalkozott a sértett és a tanú összebeszélésére vonatkozó vádlotti hivatkozás cáfolatával. Indokaival a másodfokú bíróság is egyetértett.

A szűrésok - igazságügyi orvosszakértő által igazolt - irányítottsága és a dulakodás dinamikája pedig a tanúvallomásokon túl kizárja azt a vádlotti védekezést, hogy a sértett kétszer, gyors egymásután beleszaladt volna a késbe.

Tanú1 vallomása - miként arra a védő is hivatkozott - valóban ellentmondásos, de a tanú nem vitatottan nem látta magát a cselekményt és az elsőfokú bíróság a tényállást nem az ő vallomására alapította.

A vádlott azon védekezését, hogy őt támadták meg és bántalmazta a sértett gyengítette az a körülmény is, hogy a vádlotton nem volt külsérelmi nyom.

Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és nem tévedett akkor sem, amikor a vádlott cselekményét emberölés bűntette kísérletének minősítette. A Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvében foglalt alanyi és tárgyi tényezők gondos mérlegelése alapján megalapozottan következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott eshetőleges ölési szándékára. A sértett sérülését a vádlott okozta, a sértett életveszélyesen megsérült. A kés nem volt fellelhető, de az elsőfokú bíróság - helyesen - az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján állapította meg az elkövetés eszközének paramétereit. Azonban nemcsak az elsőfokú bíróság által megjelölt alanyi és tárgyi tényezők, hanem azok sem hagyhatók figyelmen kívül a vádlotti szándékot illetően, hogy a szűrésokat a szakértő irányzottnak minősítette és a vádlotti szándék kitartó volt, mert további szűrő mozdulatot is tett. Mindkét szűrés közepes erővel történt és életfontosságú szerveket sértett.

A minősítést illetően mindösszesen annyi pontosítás szükséges az ítélet 6. oldal 7. bekezdéséhez, hogy elmaradt a Btk. 16.§-a szerinti kísérletre hivatkozás.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság lényegében helyesen sorolta fel, de azok kiegészítésre, pontosításra szorulnak az alábbiak szerint.

Az ítélet tábla további súlyosítóként értékelte, hogy a vádlott cselekményét a jogerős elítélése után egy hónappal valósította meg.

Ugyanakkor enyhítőként értékelte, hogy az életveszélyes állapot közvetettnek minősül.

Mellőzve az elsőfokú bíróság e körben tett megjegyzését és a kis mértékre utalást, a Legfelsőbb Bíróság 56/2007. BK. v. II/4. pontja alapján enyhítőként értékelte, hogy a vádlott - meg nem cáfolt előadása szerint - gondoskodott kiskorú gyermekei eltartásáról.

A tényállásban megállapított és enyhítőként értékelt betegsége mellett a vádlott további betegségeit, gerincbetegségét is enyhítőként értékelte.

A kibővült enyhítő körülményekre tekintettel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés eltúlzottan súlyos, ezért annak tartamát 5 évre enyhítette, mert ez a büntetés áll arányban a cselekmény tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnössége fokával, a bűnösségi körülményekkel és ez felel meg a büntetés céljainak is.

A szabadságvesztés mértékéhez igazodóan a közügyektől eltiltás tartamát is enyhítette 6 évre.

Az elsőfokú bíróság törvényesen határozta meg a végrehajtási fokozatot börtönben. Ehhez igazodóan az indokolást azzal egészítette ki az ítélet tábla, hogy a vádlott a feltételes szabadságra bocsátásból nem kizárt, a Btk. 47.§-ának (2) bekezdés II.

tétele alapján büntetése háromnegyed részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Az elsőfokú bíróságnak a járulékos kérdések tekintetében hozott döntései, valamint a 6 hónap fogház és a 10 hónap börtönbüntetés végrehajtásának elrendelése törvényes.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú bírósági ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

Budapest, 2013. év május hó 31. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

Dr. Halász Irén sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 18.B.1645/2011/29. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.260/2012/13. számú ítéletében írt változtatással 2013. év május hó 31. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év május hó 31. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő